

will increase, which will eventually lead to "neocolonialism" under globalization. China firmly opposes unreasonable rules and order in globalization, and must strive for equal opportunities for the development of globalization.

Fourth, improve the system and expand opening up. To improve the system, the most important thing is to improve the market economy system. To expand opening up, the most important thing is to further open up the market. The mainstream of the world economy is the market economy. Any country that wants to become an integral part of the mainstream of the world economy and benefit from economic globalization must engage in a market economy. Openness is the strong voice of globalization, and it is impossible for any country to develop and take off in a closed state. Market economy is the institutional condition for joining globalization, and opening to the outside world is the policy condition for joining globalization. After 15 years of arduous negotiations, China's accession to the WTO has created the necessary institutional and policy conditions for globalization. The establishment and improvement of the socialist market economic system will help China to establish a responsible and rules-abiding international image in front of the world, it will help to regulate the market, administer lawfully, improve efficiency, and form a fairer and more orderly market economic environment; Opening up is conducive to forming an all-round, multi-level and predictable opening system and improving China's business and investment environment.

Fifth, implement the strategy of sustainable development and the strategy of rejuvenating the country through science and education. The sustainable development strategy is a kind of equitable development strategy, which not only requires horizontal and equal development among countries, nations, and people, but also requires vertical and equal development between generations. From the day of its birth until now, capitalism has always retained the nature of making money for the sake of making money. Developed countries always transfer their own crises, such as economic crisis and ecological crisis, to developing countries. Globalization has exacerbated ecological damage and aggravated the gap between the rich and the poor. The implementation of sustainable development strategy is a rational response to unequal development and unsustainable development. In the era of globalization, the international competition is extremely fierce. The core of the competition is the competition of economy and technology. In the final analysis, economic competition is also the competition of science and technology. For the existence and development of a country, education is the foundation, and technology is the key. Only the development of education and the advancement of science and technology can provide human resources and knowledge resources for economic development and social progress. Implementing the strategy of "rejuvenating the country through science and education" is the only choice for improving my country's international competitiveness in the era of globalization.

References:

- [1] Selected Works of Marx and Engels: Volume 1 [M]. Beijing: People's Publishing House, 1995.
- [2] Jiang Bo. The advantages and disadvantages of globalization [N]. Economic Daily, 2001-01-09 (1).

Тараров Я. В.,
докт. філос. н., професор,
проф. кафедри філософії
Національний технічний університет
«Харківський політехнічний інститут»,
Харків, Україна

На сьогоднішній день у ряді країн в освітній процес впроваджується концепція «відкритого університету». Зокрема, у Китайській народній республіці, як впливає з інформації, наданої доповідачем Ван Дечжун, [1] складається ціла освітня система відкритих університетів, яка функціонує як додаток до основної «класичної» освітньої системи. Її мета – залучити якомога більшу кількість людей у процес отримання певного набору знань та компетенцій, з метою отримання ширшого кругозору знань та навичок, необхідних для успішного розвитку суспільства у XXI столітті. У цьому прагненні влади КНР перегукуються з цілями та завданнями «культурної революції», що здійснювала в нашому суспільстві ті самі завдання у 20-ті роки XX століття. Тільки «виклики», що стояли тоді, були набагато серйозніші, ніж «виклики» сучасного суспільства, оскільки йшлося про подолання величезної прірви між абсолютною, буквальною безграмотністю значної частини суспільства з одного боку, і необхідністю оволодіти передовими знаннями того часу те ж самої значної частини суспільства у досить швидкі терміни, з іншого боку. Це було нетривіальне завдання, і її вирішення проходили різні експерименти.

Одним із таких експериментів було створення при класичних ВНЗ т.зв. «робітничих факультетів», на яких робітнича молодь у прискорені терміни (2, пізніше 3 роки) на базі початкової освіти (церковно-парафіяльна школа) освоювала скорочену програму середньої освіти, що дозволяло їй приступати до здобуття вищої спеціалізованої освіти протягом 4 років. Ці робітничі факультети функціонували здебільшого у технічних ВНЗ, зокрема у Харківському технологічному інституті. [2] Іншою формою експерименту була реорганізація класичних університетів. Так, зокрема, класичний Харківський університет у період 1920—1921 років називався Академія теоретичних знань, а в 1921 році був реорганізований в Харківський інститут народної освіти (ХІНО), що існував до 1933 року. Проте зміна стосувалася не лише назв. У складних соціально-економічних умовах пріоритетом функціонування ВНЗ була їхня доступність для студентів, і заради цього доводилося жертвувати якістю освіти. Класична, «курсова» система навчання, в якій кожна дисципліна вивчалася у системному взаємозв'язку з іншими, була замінена на «предметну», в якій окремі дисципліни, і насамперед з ініціативи самого студента разом вивчалися не системно і не послідовно. [3] Так само така не системність позначалася і на науковому рівні викладачів, для того, щоб зберегти будь-які наукові кадри, були утворені «дослідні кафедри», структурно відокремлені від ВНЗ [3].

Таким чином, відсутність системи подачі знань та невисокий кваліфікаційний рівень викладачів виступали платою за доступність освіти для широкого загалу. Але вже до середини 20-х років стало ясно, що ця плата надто висока, і система освіти стала трансформуватися в напрямку класичної моделі, в якій наголос зроблено не на кількість знань, що отримують, а на якість самого знання.

Безумовно, між початком XX століття та початком XXI століття величезна різниця. Те, що є деякі подібності в моделях «відкритої освіти» початку XXI століття та радянських експериментах початку XX століття, насамперед спрощення системності, не говорить про те, що відкриті університети повторюють радянський негативний досвід. З урахуванням широкої цифровізації сучасного суспільства та можливості отримувати знання з різних джерел, «відкриті університети», можливо, навпаки, виступатимуть фактором певного упорядкування знання, своєрідним «антиентропійним фактором» інформаційного сміття, особливо з урахуванням того, що ці університети здатні охопити широкі верстви народних мас, і цим зіграють позитивну роль у розвитку суспільства.

Література:

1. Wang Dezhong – з доповіді на даному семінарі.
2. История университета: события и факты (1921-1943) // <https://www.kpi.kharkov.ua/rus/istoriya-universytetu-podiyi-i-fakty-1921-1943>

3. Суспільство і влада в радянській Україні років непу (1921–1928). Колективна монографія. Том 1. Відп. ред. С. Кульчицький. Київ: Інститут історії України НАН України, 2015. 656 с.

Фарафонова І. А.,
аспірантка кафедри філософії
Національний технічний університет
«Харківський політехнічний інститут»,
Харківська обласна Спілка офіцерів України,
Харків, Україна

ДИСТАНЦІЙНЕ НАВЧАННЯ ЯК НЕОБХІДНІСТЬ В УМОВАХ ГЛОБАЛЬНОГО СВІТУ

Дистанційне навчання стало глобальним явищем, яке впливає на зміни у системі класичної освіти у багатьох країнах світу. Активізувалась ціла індустрія навчальних програм та послуг, які подаються як «дистанційна освіта», що існує паралельно із класичною формою державної і приватної освіти. Дистанційна освіта може забезпечити навчальну діяльність людини в будь-якому віці як складову у розвитку інтелекту людини. І ми бачимо, що її ефективне застосування сприяє не тільки розвитку електронного навчання, але і створенню та ефективного використання інформаційно-освітнього середовища.

Проблема дистанційної освіти полягає в тому, що навчання на відстані має включати якісну освітню практику, засновану на сучасній системі методів, і в той же час вона повинна опановувати нові методики викладання, нові навчальні матеріали. Як слідство, виникає питання створення нової аудиторії, яка складається із тих, хто скористається такою формою освіти. Історію виникнення академічної філософії освіти описав філософ з Великобританії У. Карр, показавши, що ця галузь досліджень займає вагомe місце серед таких розділів філософії, як філософія свідомості, філософія мови, філософія дії. На його думку, філософія освіти - це приклад поєднання теоретичної та прикладної філософії [6]. Але нові технології, які включають інформацію та комунікацію, вимагають нових механізмів реалізації освітньої діяльності. Представник американської філософії Дж. Дьюї обґрунтував існування будь-якої освіти та предмет філософії освіти як детермінований природою самої філософії. Дьюї писав, що якщо філософія байдуже ставиться до виховання, то вона не виконує функції філософії. На його думку, філософію можна розуміти як загальну теорію виховання [4].

Одним із найважливіших напрямків у світі визнано дистанційну освіту, яка входить до напрямів основних освітніх програм ЮНЕСКО: «Освіта для всіх», «Освіта через все життя», «Освіта без кордонів». Розвиток дистанційної освіти визначено як пріоритетне завдання у статті 126 Маастрихтського договору – установчого Європейського договору. На сучасному етапі проходить забезпечення потреб з боку слухачів за умов використання нових платформ взаємодії телекомунікації та мультимедіа. Саме вони і стають найбільш затребуваними формами для дистанційних проєктів.

Будь-яка країна із задоволенням аналізує застосування практичних форм освіти. Не виключенням є і сучасний Китай із його водночас необхідностями і можливостями впроваджувати такі сучасні технологічні можливості саме до освіти. В освіті Китаю на сучасному етапі присутня як класична форма навчання, так і змішана. З 60-х років ХХ ст. також діють Відкриті університети, в яких отримують освіту китайські громадяни за окремими напрямками або просто курсами, що веде до розвитку здібностей кожного студента та учня цієї держави [1]. Це свідчить про те, що китайська влада сприяє розвитку освіти кожного громадянина [3]. І це не обов'язково має бути повний класичний курс навчання.